

ΤΟ ΠΟΤΗΡΙΟΝ ΤΩΝ ΔΑΚΡΥΩΝ

Ὁ Τιμολέων ἦτο ἄρρωστος, πολὺ ἄρρωστος· τὸ σωματάκι του εἶχε μαρανθῆ, εἶχε μείνει πετσοῖ καὶ κόκκαλον· τὸ πρόσωπόν του εἶχε γείνει ἄσπρον ὡσάν κηρίον· ὦ! ἦτο μὴν λύπη νὰ τὸν βλέπῃ κανεὶς...

Μίαν νύκτα ἦτο πολὺ βαρεῖά· τὸ εἶχεν εἰπεῖ καὶ ὁ ἰατρός· πλησίον εἰς τὸ κρεβάτι του ἐκάθητο ἡ μητέρα του καὶ τοῦ ἐκρατοῦσε τὸ φλογισμένον του χεράκι· εἶχαν περάσει τὰ μεσάνυχτα, ἀλλ' ἡ δυστυχὴς μητέρα ἔμενεν ἀκόμη σκυμμένη ἐπάνω εἰς τὸ παιδί της. Πρὸς τὸ γλυκοχάραγμα ὁ Τιμολέων ἐξαφνίσθηκε μέσα εἰς τὸν βαρὺν του ἵπνον, ἔπειτα ἐγύρισε πρὸς τὸ μέρος τῆς μητέρας του καὶ ὡς νὰ ἐφοβήθη ἀπὸ κάποιον τὴν ἀγκάλιασε σφιγκτὰ, ἀκούμωσεν τὴν κεφαλὴν του εἰς τὰ γόνατά της καὶ ἀπεκοιμήθη.

Καὶ εἶδεν ὄνειρον.

..

Τοῦ ἐφάνη ὅτι ἀνέβη εἰς τὸν οὐρανόν· ἓνας ἄγγελος μὲ ὡραῖον πρόσωπον καὶ μὲ δύο μακρὰς λευκὰς πτέρυγας,

ἤνοιξε μίαν μεγάλην θύραν καὶ τοῦ ἔδειξε νὰ ἐμβῇ. Ὁ Τιμολέων ἐμβῆκε καὶ εὐρέθη εἰς μίαν μεγαλοπρεπῆ αἴθουσαν· τὸ πάτωμα ἦτο στρωμένον μὲ τάπητας κεντημένους μὲ ἀληθινὰ ἄνθη· εἰς τοὺς τοίχους ἦσαν ζωγραφημένα πτηνὰ, ἀλλ' ἦσαν ἀληθινὰ καὶ ἐκελαιοῦσαν ἀπὸ τὴν θέσιν των· ἀντίκρυ εἰς τὴν θύραν ἐφαίνετο εἰς θρόνος ὁλόχρυσος στολισμένος μὲ χιλιάδας μικρῶν ἀγγέλων ἀπὸ ἀδαμάντια, σμαράγδια, ρουβίνια· παράξενον πρᾶγμα! καὶ αὐτοὶ οἱ ἄγγελοι ἐκινουῦσαν τὰ πτερὰ των καὶ ἐγέμιζαν τὴν αἴθουσαν μὲ μίαν γλυκεῖαν λάμψιν ἡ ὁποία ἐκυράτιζεν. Καὶ εἰς τὸν θρόνον;... Ὡ! εἰς τὸν θρόνον ἐκάθητο ὁ Θεός· ὁ ἴδιος ὁ Θεός· τὸ πρόσωπόν του ἔβγαζε τόσον φῶς ὅσον χίλιοι ἥλιοι μαζί· καὶ δι' αὐτὸ ὁ Τιμολέων δὲν εἰμποροῦσε νὰ τὸ ἰδῇ· ἀπὸ μακρὰν μόνον ἠκούετο ἡ φωνὴ τῶν ἀγγέλων, οἱ ὅποιοι ἔψαλλον τὴν δόξαν του· ἦτο τόσον γλυκεῖα ἡ φωνὴ των, τόσον συγκινητικὸς ὁ ὕμνος τὸν ὅποιον ἔψαλλον, ὥστε ὁ Τιμολέων ὡς μαγευμένος ἀπὸ θαυμασμὸν ἔστεκε εἰς τὴν θέσιν ὅπου εὐρέθη. Ποτὲ δὲν εἶχε φαντασθῇ παρόμοια πράγματα!...

Ἐξαφνα ἐσιώπησαν οἱ ἄγγελοι καὶ μία φωνὴ ἀπὸ τὸν θρόνον τοῦ εἶπε.

—Τιμολέον, ἔλα κοντά μου, εἶμαι ὁ πατέρας σου, ὁ Θεός. Καὶ ὁ Τιμολέων ἐπλησίασε μὲ καρδιοκτύπι.

Ἡ λάμψις τὴν ὁποίαν ἐσκόρπιζε τὸ πρόσωπον τοῦ Θεοῦ δὲν ἦτο ὡσὰν τοῦ ἡλίου, ὥστε νὰ μὴ εἰμπορῇ νὰ τὴν κυττάξῃ· ἴσα ἴσα ὅσον περισσότερον τὴν ἔβλεπε τὴν λάμψιν ἐκείνην, τόσον μεγαλειτέραν εὐχαρίστησιν ἠσθάνετο· τοῦ ἐφαίνετο ὅτι τὸν ἐφώτιζεν ἕως μέσας εἰς τὴν ψυχὴν του.

Ὁ Τιμολέων εἶχε πλησιάσει εἰς τὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ.

— Τιμολέον, παιδί μου, τοῦ λέγει πάλιν ἡ φωνή, εἶσαι ἄρρωστος, πολὺ ἄρρωστος καὶ κοντεύεις ν' ἀποθάνης· ἀλλὰ τὸ βλέπεις αὐτὸ τὸ ποτήρι; (καὶ τοῦ ἔδειξεν ἐν ὁλόχρυσον ποτήριον) ἂν εὐρεθῇ κανεὶς νὰ τὸ γεμίσῃ μὲ δάκρυα, τότε δὲν θ' ἀποθάνῃς.

Ὁ Τιμολέων ἤρχισε νὰ τρέμῃ· ποῖος θὰ ἤρχετο νὰ κλαύσῃ τόσο πολὺ δι' αὐτόν, νὰ γεμίσῃ ἐκεῖνὸ τὸ ποτήριον καὶ νὰ τὸν γλυτώσῃ; οὔτε ὁ ἴδιος δὲν θὰ εἰμποροῦσε νὰ χύσῃ τόσα δάκρυα· λοιπὸν ἔπρεπε ν' ἀποθάνῃ...

Ν' ἀποθάνῃ! ὦ! δὲν ἤθελε ν' ἀποθάνῃ!... δὲν ἤθελε νὰ τὸν κλείσουν μέσα εἰς ἓν νεκροκράββατον καὶ ἔπειτα μὲ ψαλμωδίας νὰ ὑπάγουν νὰ τὸν χύσουν μέσα εἰς ἓνα τάφον καὶ νὰ φύγουν ὅλοι, καὶ νὰ τὸν ἀφήσουν μόνον μὲ τοὺς ἀποθαμένους μέσα εἰς τὸ νεκροταφεῖον Ἐφοβεῖτο, ἐφοβεῖτο!...

Καὶ τὸν ἐπίασεν ἀπελπισία· καὶ ἔλεγε μὲ τὸν νοῦν του:

— Ἀχ! κανεὶς δὲν εὐρίσκεται εἰς τὸν κόσμον νὰ μ' ἀγαπᾷ τόσο πολὺ πού νὰ μὲ γλυτώσῃ!

— Τὸ ποτήρι! ποῦ εἶνε τὸ ποτήρι! ἠκούσθη ἔξαφνα μία ἀπελπιστικὴ φωνὴ ἀπὸ τὴν θύραν, καὶ εἰς τὴν στιγμήν ὤρμησεν εἰς τὴν αἴθουσαν ὡσάν τρελλή, μὲ ξέπλεκα μαλλία, μὲ ἀπλωμένας χεῖρας μία γυναῖκα καὶ ἐπροχώρησε βιαστικὰ ἕως εἰς τὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ.

Ἀνετριχίασεν ὁ Τιμολέων ἅμα ἤκουσε τὴν φωνὴν ἐκείνην τοῦ ἥτο πολὺ γνωστή· ἐσήκωσε τὴν κεφαλὴν του καὶ ἀνάμεσά ἀπὸ τὰ δάκρυά του ἐκύτταξε τὴν γυναῖκα ἐκείνην.

Ἦτο ἡ μητέρα του· ἐκρατοῦσεν εἰς τὰς χεῖράς της τὸ χρυσοῦν ποτήριον καὶ ἔκλαιε, καὶ ἔκλαιε! τὰ δάκρυά της ἔτρεχαν ὡπὸν σταλαγματιαὶ βροχῆς· ἔτρεχαν, ἔτρεχαν καὶ ποῦ νὰ στεριεύσουν! ἀπὸ ποῖαν ἀτελείωτην πηγὴν λοιπὸν ἐβγαίναν; ἀπὸ τὴν καρδίαν της, ἡ ὁποία ἦτο γεμάτη ἀγάπην καὶ δάκρυα· τὸ ποτήριον ἐγέμισε, ἐξεχείλισε καὶ τὰ δάκρυά της ἀκόμη δὲν ἐτελείωναν· ἐχύνοντο ἔξω, ἔβρεχον τὸν τάπητα, ἀλλ' ἦσαν τόσον ὀλογισμένα ὥστε ἐμύραιναν τὰ δροσερὰ ἄνθη μὲ τὰ ὁποῖα ἦτο κεντημένος. ὦ! πόσα δάκρυα εἶχεν ἡ μητέρα του διὰ τὸν Τιμολέοντα!..

Τὰ ζωντανὰ πουλιά, τὰ ὁποῖα ἦσαν εἰς τοὺς τοίχους τῆς αἰθούσης τοῦ Θεοῦ, ἔπαυσαν τὸ μαγευτικὸν των κέλευθρον, οἱ ἀπὸ ἀδαμάντια, σμαράγδια καὶ ρουβίνια ἄγγελοι τοῦ θρόνου, δὲν ἐκινούσαν πλέον τὰς πτέρυγας των· ὅλα ἔμειναν ἀκίνητα ὡς νὰ ἐθαύμαζον τὴν ἀγάπην τῆς μητέρας ἐκείνης.

Ἀλλ' ἡ μητέρα ὡς νὰ ἔτρεμεν ἡ καρδία της μήπως ὅ,τι ἔκαμε δὲν ἦτο ἀρκετὸν διὰ νὰ σώσῃ τὸ παιδί της, ἀφοῦ ἔδωκε τὸ ποτήριον εἰς τὸν Θεόν, ἐγονάτισεν ἐμπρὸς εἰς τὸν θρόνον, καὶ μὲ τὴν πλέον σπαρακτικὴν φωνήν, τὴν ὁποῖαν εἴμπορεῖ νὰ ἐβγάλλῃ ἀπὸ τὰ σπλάγγνα της μία μητέρα ἐφώνησε:

—Τὸ παιδί μου, Θεέ, τὸ παιδί μου.

σῶσέ μου το καὶ πάρ' τὴν ψυχὴν μου.

—Τὸ παιδί σου ἐσώθη, εἶπεν ὁ Θεός, καὶ σὺ θὰ ζήσης διὰ νὰ τὸ ἰδῇς μεγάλον καὶ καλόν· τὰ δάκρυά σου τὸ ἔσωσαν· ἂν δὲν τὸ ἀγαποῦσες τόσο πολὺ, θ' ἀπέθνησκε.

Καὶ τότε ἡ μητέρα του ὤρμησεν, ἐπῆρε τὸν Τιμολέοντα

ΤΟ ΠΟΤΗΡΙΟΝ ΤΩΝ ΔΑΚΡΥΩΝ

41

εἰς τὴν ἀγκάλην της καὶ ἐβγῆκεν ἔξω ἀπὸ τὴν αἴθουσαν, ἐνῶ ἐπαρამέριζαν οἱ ἄγγελοι μὲ σεβασμὸν διὰ νὰ περάσῃ, καὶ εἰς τὸν δρόμον τὸν ἔσφιγγεν εἰς τὰ στήθη της, καὶ τὰ δάκρυά της ἔσταζαν ἐπάνω εἰς τὸ πρόσωπόν του, καὶ ἐψιθύριζε σιγὰ σιγὰ ἐνῶ τὸν ἐφιλοῦσε: «παιδί μου! παιδί μου».

Ὁ Τιμολέων ἀγκάλιαζε καὶ ἐκεῖνος τὴν καλὴν τοῦ, τὴν ἀγαπημένην του μητέρα, ἣ ὁποία δὲν τὸν ἀφῆκε ν' ἀποθάνῃ καὶ τὴν ἐφιλοῦσε μὲ δάκρυα χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης καὶ ἐψιθύριζε: «Μητέρα, μητέρα!» ὅτε...

Ἐξύπνησε...

*
**

Ὁ ἥλιος εἶχεν ἀνατεῖλει· τὰ πτηνὰ ἐκελαδοῦσαν γλυκὰ γλυκὰ ἐπάνω εἰς τὰ δένδρα τοῦ κήπου των, καὶ τὰ ἄνθη ἐσκόρπιζαν τὴν πρωϊνὴν των εὐωδίαν· μία ἀκτίς τοῦ ἡλίου εἶχεν ἔλθει ἕως εἰς τὴν κλίνην του, καὶ τὸν εἶχεν ἐξυπνήσει· ὁ Τιμολέων ἐκράτοῦσεν ἀκόμῃ ἀγκαλιασμένην τὴν μητέρα του.

ὦ! τί παράξενον ὄνειρον ἦτο αὐτό, τὸ ὁποῖον εἶδεν;
Ὀνειρον; Ὀνειρον ἦτο;

Ἄν ἦτο ὄνειρον, διατί ὅταν ἐξύπνησεν εἶδεν ὅτι καὶ ἡ μητέρα του τὸν εἶχεν ἀγκαλιασμένον καὶ ἦτο σκυρμένη ἐπάνω του καὶ τὸν ἐκίτταζε μὲ ἓν βλέμμα γεμάτον ἀπὸ ἀπερίγραπτον ἀγάπην, καὶ ἔκλαιεν, ἔκλαιεν ἀπαράλλακτα ὅπως ἐκεῖ εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Θεοῦ;

Ἦτο ὄνειρον; λοιπὸν δὲν τὸν ἔσωσαν τὰ δάκρυα τῆς μητέρας του; λοιπὸν ἐκινδύνευεν ἀκόμῃ ν' ἀποθάνῃ;

Καὶ ὁμῶς, ὦ χαρά! Ἐνοιώθη μίαν δροσίαν ἀσυνείθιστην μέσα εἰς τὸ σωματάκι του, τὸ ἤσθανετο ἐλαφρότερον τὸ κορμάκι του, ὡς νὰ ἔφυγεν ἀπὸ ἐπάνω του ἡ κακὴ ἐκείνη ἀρρωστία, ἡ ὁποία τὸ ἐβάρυνε· καὶ ἐνόμιζεν ὅτι ἀπὸ τὴν καρδίαν του ἀνέβαινε μία γλυκεῖα φωνὴ καὶ τοῦ ἐψιθύριζε: «Ἐγείνες καλὰ, Τιμολέον, δὲν θ' ἀποθάνῃς.»

Ὅταν εἰς ὀλίγον ἤλθεν ὁ ἰατρός καὶ ἐπίασε τὸν σφυγμὸν του, καὶ τὸν ἐξήτασε, καὶ πάλιν τὸν ἐξήτασε, καὶ ἐστηκώθη μὲ χαρὰν καὶ εἶπεν εἰς τὴν μητέρα του: «Ἐσώθη τὸ παιδί σου!» τὸν ἀγκάλιασε τὸν Τιμολέοντα πάλιν ἡ μητέρα του καὶ τὰ δάκρυα τῆς χαρᾶς τῆς ἔσταζαν εἰς τὸ πρόσωπόν του, καὶ ἐψιθύριζε σιγὰ σιγὰ ἐνῶ τὸν ἐφίλουσε: «παιδί μου, παιδί μου!» Τότε ὁ Τιμολέων ἐνεθυμήθη τὸ ὄνειρόν του καὶ τὰ λόγια ἐκείνα, τὰ ὁποῖα εἶπεν ὁ Θεὸς εἰς τὴν μητέρα του:

— Τὸ παιδί σου ἐσώθη· τὰ δάκρυά σου τὸ ἔσωσαν· ἂν δὲν τὸ ἀγαποῦσες τόσο πολύ, θ' ἀπέθνησκε.

Καὶ ἀγκάλιασε σφιγκτὰ σφιγκτὰ τὴν μητέρα του, καὶ ἐκόλλησε τὰ μικρά του χεῖλη εἰς τὰ χεῖλη τῆς μητέρας του, καὶ ἀπὸ τὸ βάθος τῆς καρδίας του μὲ τὴν πλέον περιπαθῆ τὸν φωνὴν εἶπε πρὸς ἐλπίνην, ἡ ὁποία τοῦ ἔδωκε δύο φράσεις τὴν ζωὴν:

— Μητέρα, εὐχαριστῶ!

